

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupený Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 3, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 3. 2013, č. j. 10 A 84/2012 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 3. 2013, č. j. 10 A 84/2012 – 38, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 5. 9. 2012, č. j. CPR-5071-2/ČJ-2012-9CPR-V234, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 28. 2. 2012, č. j. KRPC-32970-39/ČJ-2011-020025, jímž bylo stěžovateli podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, resp. po kterou bude zařazen do informačních systémů smluvních států. V odůvodnění rozsudku se krajský soud zabýval otázkou naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a podle jeho názoru bylo v řízení jednoznačně prokázáno, že stěžovatel vykonával zaměstnání bez povolení. Správní orgán tedy nepochybil, pokud stěžovatele vyhostil podle citovaného ustanovení. Krajský soud vyslovil souhlas i se závěry správního orgánu o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ust. § 120 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dále se krajský soud zabýval námitkou o místní nepříslušnosti prvostupňového správního orgánu a s odkazem na ust. § 161 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že ve věci rozhodoval místně nepříslušný orgán. Krajský soud dále hodnotil, zda tato skutečnost měla vliv na nezákonnost rozhodnutí a dospěl k závěru,

že nikoliv. Podle krajského soudu sice v daném případě rozhodoval místně nepříslušný správní orgán, ale věcně příslušný a tedy i odborně vybavený k posouzení dané věci. Toto pochybení proto podle krajského soudu nijak nezasáhlo do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Pro podporu svého závěru krajský soud odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané v projednávané věci pod č. j. Nad 80/2012 – 22, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na delegaci vhodnou ke Krajskému soudu v Praze.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že pod pojem zaměstnání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců nelze podřadit jakoukoli práci, ale jen činnost závislou, která je vykonávána podle zákoníku práce. Názor krajského soudu, že dvanáct dnů výkonu práce musí být automaticky zaměstnáním, není správný. Pojem zaměstnání užitý v zákoně o pobytu cizinců je užší než pojem nelegální práce podle zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), přičemž judikatura týkající se nelegální práce je aplikovatelná i na řízení podle zákona o pobytu cizinců. Dále krajskému soudu vytýkal, že redukuje přiměřenost dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života pouze na otázku přítomnosti rodinných příslušníků vyhošťovaného cizince. Stěžovatel namítal i nesprávnost jeho závěru, že místní nepříslušnost správního orgánu nezasáhla do jeho práv. Každé řízení má pro účastníka určité náklady a nemožnost tyto náklady nést vede k faktické nemožnosti svá práva uplatňovat. V daném případě vedla místní nepříslušnost k tomu, že si nemohl dovolit vyslat svého právního zástupce k výslechu a k nahlédnutí do správního spisu, což mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ředitelství policie pak stěžovatel vytýkal, že provedlo nedostatečné dokazování týkající se výkonu zaměstnání bez povolení a nedostatečně se zabývalo otázkou, zda byla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Samotné přistižení cizince při pracovní činnosti není postačujícím důvodem pro aplikaci citovaného ustanovení. Měla být proto zkoumána i doba, po kterou měl stěžovatel vykonávat označenou práci, jakož i soustavnost výkonu této práce. Závěr ředitelství policie, že k naplnění skutkové podstaty stačí pouze zjištění, že stěžovatel byl na pracovišti dne 16. 5. 2012, je chybný. Ředitelství také neprovedlo přezkoumatelnou úvahu o přiměřenosti vyhoštění ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jakož i o účelnosti a vhodnosti vyhoštění s ohledem na celkovou délku řízení. Bylo nutno brát v potaz i okolnosti výkonu předmětné práce (o jaký typ pracovní smlouvy šlo, jaké byly pracovní podmínky, jaká byla sjednána mzda ap.), jakož i další skutečnosti (délka pobytu na území České republiky, znalost českého jazyka atd.). Tím, že byl stěžovatel vyhoštěn, mu byla odejmuta i možnost hájit práva vyplývající ze směrnice Rady 2003/109/ES. V řízení mělo být hodnoceno i to, jak bylo porušení zákona řešeno se subjektem, který stěžovatele zaměstnal. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

Policie ve vyjádření ke kasační stížnosti stručně uvedla, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu

pokračování

anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, či ze dne 21. 12. 2012, č. j. 2 As 94/2012 - 26. V posledně označeném rozsudku dospěl k závěru, že z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „*musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň. Rozhodnutí správního orgánu, jímž se uděluje správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ob stojí v testu přezkoumatelnosti tehdy, pokud v něm budou nejen srozumitelně a jednoznačně popsána skutková zjištění správního orgánu, ale pokud z něj bude zároveň dostatečně zřejmá právní kvalifikace jednání účastníka řízení, a to tak, aby z takového rozhodnutí bylo možné učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat, uvedených v předmětném ustanovení zákona o pobytu cizinců, jednání účastníka řízení naplnilo.*“

Výše uvedeným požadavkům rozhodnutí správních orgánů v dané věci plně odpovídají. V tomto ohledu tedy nelze správním orgánům nic vytýkat.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci týkající se výkonu jeho práce bez povolení k zaměstnání. Podle Nejvyššího správního soudu však správní orgány náležitě zjistily skutkový stav věci. Podle obsahu správního spisu byla dne 16. 5. 2011 provedena orgánem Policie ČR kontrola pracovníků, kteří prováděli práce při rekonstrukci bytového domu 2341 na ulici Buzulucká v Táboře. Při této kontrole bylo zjištěno, že stěžovatel vykonával zateplovací práce, ale povolení k zaměstnání nepředložil. To, že neměl povolení k zaměstnání, potvrdil i Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Českých Budějovicích, který ve sdělení ze dne 16. 5. 2011, č. j. TAA-2011/94451-2, uvedl, že stěžovatel měl povolení k zaměstnání pouze do 30. 6. 2010. Neexistenci povolení k zaměstnání potvrdil stěžovatel i do protokolu, který s ním byl sepsán za přítomnosti jeho právního zástupce dne 20. 5. 2011. Podle svědecké výpovědi Z. P., stavbyvedoucího, je stěžovatel pracovníkem společnosti LUX Service, s. r. o. a pracoval na stavbě od 4. 5. 2011 do 16. 5. 2011 s výjimkou nedělí. Prováděl zateplovací práce (nalepování zateplovacího systému a jeho kotvení). Rovněž svědek Ottilo Birov, jednatel společnosti LUX Service, s. r. o., potvrdil, že stěžovatel vykonával na stavbě zateplovací práce na základě dohody o provedení práce, přičemž povolení k zaměstnání nepředložil.

Závěry o výkonu zaměstnání stěžovatelem bez povolení tedy mají jednoznačnou oporu ve správním spisu. Ostatně stěžovatel závěry správních orgánů ani nijak konkrétně nezpochybňoval. Pouze obecně poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

Pokud správní orgány výše popsaný výkon zaměstnání podřadily pod ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, nelze jim podle Nejvyššího správního soudu rovněž nic vytýkat. Citované ustanovení umožňuje cizince vyhostit mimo jiné tehdy, pokud je „*zaměstnán bez povolení k zaměstnání*“. Legální definice pojmu zaměstnání je obsažena v ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu, kde se uvádí, že „*zaměstnáním pro účely tohoto zákona se rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu.*“

V daném případě je nesporné, že stěžovatel potřeboval k výkonu výše popsané činnosti povolení. Ostatně to ani v řízení nerozporoval. Provedeným dokazováním pak bylo jednoznačně

prokázáno, že stěžovatel vykonával zaměstnání ve smyslu zákona o pobytu cizinců, neboť vykonával po dobu několika dnů zateplovací práce na rekonstrukci bytového domu pro společnost LUX Service, s. r. o. Takové práce jsou jednoznačně výkonem činnosti ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Pro podporu tohoto závěru lze odkázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 16/2006 - 89, nebo rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012 - 41, z nichž vyplývá, že pod pojem zaměstnání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze zahrnout jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání.

Za irelevantní považuje Nejvyšší správní soud odkaz stěžovatele na zákon o zaměstnanosti. V daném případě není předmětem přezkumu rozhodnutí podle zákona o zaměstnanosti, ale podle zákona o pobytu cizinců. Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120, je třeba uvést, že tento rozsudek byl vydán v odlišné věci, v níž bylo předmětem přezkumu rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, jímž byla žalobkyni podle ust. § 140 odst. 4 písm. e) a § 141 odst. 8 zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Namítal-li stěžovatel, že naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců nelze opírat o pouhé „přistižení stěžovatele při pracovní činnosti“, odkazuje Nejvyšší správní soud na obsah správního spisu, z něhož jednoznačně vyplývá, že vykonával závislou práci od 4. 5. 2011 do 16. 5. 2011, nikoliv tedy pouze v „době přistižení“ dne 16. 5. 2011. Stěžovatel se rovněž mylí, tvrdí-li, že krajský soud dospívá k závěru, že jakýkoli výkon práce je automaticky i činností soustavnou, neboť jeho závěr je, že stěžovatelem vykonávanou práci, kterou vykonával bez příslušného povolení minimálně po dobu dvanácti dnů, bylo možno podřadit pod definici zaměstnání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

V další stížní námitce stěžovatel namítal nepřiměřenost vyhoštění ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se naplněním ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly, a na základě tvrzení samotného stěžovatele dospěly k závěru o neexistenci překážek ve výše uvedeném smyslu. Ke stejným závěrům dospěl i krajský soud. Ani podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by nemohlo dojít k jeho vyhoštění. Za takové důvody nelze považovat okolnosti, za nichž práci vykonával, tj. jaké byly sjednány pracovní podmínky, jaká byla sjednána mzda atp. Stejně tak nelze považovat za tyto důvody stěžovatelem tvrzené okolnosti týkající se jeho osoby, tj. osobní a finanční situace, neexistence vazeb na Ukrajinu, znalost českého jazyka atd., popř. okolnosti týkající se délky jeho pobytu na území České republiky. Tyto okolnosti totiž podle Nejvyššího správního soudu nepředstavují zásah do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života v intenzitě předpokládané v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Takovým zásahem by mohlo být např. trvalé soužití cizince a občanky České republiky, vychovávání společných dětí a jiné podobné důvody mající nepřiměřený dopad do soukromého či rodinného života cizince.

pokračování

Jestliže stěžovatel dále poukazoval na to, že správní orgány se nezabývaly důvody uvedenými v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, odkazuje Nejvyšší správní soud na str. 7 a 8 napadeného správního rozhodnutí, kde ředitelství policie uvedlo, že „*správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 174a zákona č. 326/1999 Sb., když při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání účastníka řízení, kdy posoudil, že účastník řízení pracoval na území České republiky nejméně dne 16. 5. 2012 bez povolení k zaměstnání, ač k tomu nebyl oprávněn. V minulosti již účastník řízení měl povolení k zaměstnání vystaveno, a tak zcela jistě věděl, že pro výkon práce pomocného dělníka na stavbě musí mít povolení k zaměstnání místně příslušného úřadu práce. Dále správní orgán posoudil délku jeho pobytu na území, účastník řízení uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2006 za účelem zaměstnání s místem výkonu práce Praha. O tom jak se dostal do Tábora, se vyjadřovat nebude. V protokole o vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 2. 2012 uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, jeho rodina žije na Ukrajině, nemá žádné překážky k vycestování jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů (rodina žije na Ukrajině), ekonomické poměry (správní vyhoštění jej zasáhne tak, že se zhorší jeho ekonomická situace), společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je účastník řízení státním občanem. Při zvážení všech uvedených skutečností proto odvolací orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené správní rozhodnutí o správním vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“.*

Pokud pak stěžovatel poukazoval na to, že z důvodu vyhoštění nemůže uplatňovat práva vyplývající ze směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (Úř. věst. L 16, 23. 1. 2004, s. 44 – 53, zvláštní vydání v českém jazyce: kapitola 19, svazek 06, s. 272 – 281) je třeba konstatovat, že to byl stěžovatel, kdo svým výkonem zaměstnání bez povolení zapříčinil vydání rozhodnutí o vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jak správně uvedlo ředitelství policie, projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení k pobytu. Ostatně stěžovatel ve správním řízení ani v řízení o žalobě nepoukazoval na nutnost zohledňovat jeho práva jako rezidenta ve smyslu citované směrnice. Navíc sám ani netvrdil, že v době zahájení řízení o vyhoštění splňoval podmínky čl. 4 citované směrnice, podle něhož lze přiznat právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o vyhoštění ani délka správního řízení, ve kterém bylo toto rozhodnutí vydáno, jak rovněž tvrdil stěžovatel. Správní řízení bylo zahájeno bezprostředně po zjištění porušení zákona stěžovatelem (dne 16. 5. 2011). Správní orgán I. stupně rozhodl o stěžovatelově vyhoštění dne 23. 6. 2011. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím ředitelství policie dne 7. 12. 2011. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 28. 2. 2012 opět rozhodnutí o vyhoštění, proti němuž podal stěžovatel další odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012. Na délce řízení se tedy projevila především délka odvolacích řízení, která byla zahájena z podnětu stěžovatele, přičemž ze zákona nevyplývá, že by tato okolnost měla způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu nemá na zákonnost rozhodnutí o vyhoštění žádný vliv ani to, že nebylo posuzováno, zda bylo vedeno řízení s tím, kdo stěžovatele zaměstnal. Tato otázka není předmětem soudního přezkumu, neboť tím je pouze stěžovatelovo porušení zákona a jeho právní následky.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále dovozoval nezákonnost rozhodnutí o vyhoštění z důvodu, že ve věci rozhodoval místní nepřislušný správní orgán I. stupně. V dané věci vydalo prvostupňové správní rozhodnutí Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Tábor. Tento orgán při určení

místní příslušnost vycházel z ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého je místní příslušnost správního orgánu určena v řízeních týkajících se činnosti účastníka řízení (§ 27) místem činnosti. Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda místní příslušnost správního orgánu I. stupně byla správně určena.

V daném případě bylo vedeno správní řízení. Obecná pravidla tohoto řízení jsou obsažena ve správním řádu, speciální pravidla jsou obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Vztah těchto předpisů je primárně vymezen v ust. § 1 odst. 2 správního řádu, podle kterého se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Správní řád se tedy použije jen tehdy, nestanoví-li zvláštní předpis jinak.

Zákon o pobytu cizinců obsahuje některé odlišnosti od obecné právní úpravy např. v ust. § 169 zákona o pobytu cizinců, který zákonodárce nazval výslovně „Odchytky od správního řádu“. Další odlišnosti jsou obsaženy např. v ust. § 161 zákona o pobytu cizinců, kde je upravena působnost a místní příslušnost správních orgánů v cizineckých věcech.

Podle ust. § 161 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vykonávají působnost správních orgánů podle tohoto zákona v rámci policie ředitelství služby cizinecké policie a jeho detašovaná pracoviště a odbory cizinecké policie.

Podle § 161 odst. 2 téhož zákona se místní příslušnost správního orgánu podle odstavce 1 stanoví podle místa, kde je cizinec hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, podle místa, kde se převážně zdržuje.

Zákon o pobytu cizinců tedy obsahuje speciální právní úpravu pro určování místní příslušnosti správních orgánů ve věcech podle zákona o pobytu cizinců a toto speciální pravidlo má přednost před obecným pravidlem obsaženým v ust. § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl v době zahájení správního řízení hlášen k pobytu v Praze, nebylo Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, pracoviště Tábor, místně příslušné k vedení řízení v I. stupni. Stěžovatel tak důvodně namítal, že prvostupňový správní orgán nebyl místně příslušný k vedení řízení o vyhoštění.

Zbývá tedy posoudit, zda místní nepřislušnost prvostupňového správního orgánu mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o vyhoštění. Otázka důsledků nesprávné místní nepřislušnosti byla opakovaně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Např. z rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 – 138, vyplývá, že takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení.

Stejně tak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008 – 69, v němž se uvádí, že „*pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. To však ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o takovou procesní vadu, která mohla mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro niž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha krajského*

pokračování

soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V nyní projednávané věci však takový vliv krajským soudem konstatovaného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zkontrolován nebyl a odůvodnění rozhodnutí krajského soudu v tomto směru absentuje jakoukoliv úvahu.“

Krajský soud přitom v daném případě postupoval zcela ve shodě s výše citovanou judikaturou, když se zabýval otázkou intenzity porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., resp. řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nemohlo mít rozhodování místně nepřislušného správního orgánu I. stupně vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Podle krajského soudu v daném případě sice rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, ale věcně příslušný a tedy i odborně vybavený k posouzení dané věci. Samotná nehospodárnost řízení způsobená rozhodováním místně nepřislušného správního orgánu nemůže způsobovat nezákonnost správního rozhodnutí. Podle krajského soudu tedy toto pochybení nijak nezasáhlo do veřejných subjektivních práv stěžovatele. S těmito závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Ani podle Nejvyššího správního soudu tedy nemělo nesprávné určení místní příslušnosti správního orgánu za následek nezákonnost rozhodnutí o vyhoštění.

Pokud stěžovatel v souvislosti s výše uvedeným tvrdil, že si z důvodu chybné místní příslušnosti nemohl dovolit být zastupován advokátem, což mohlo mít podle jeho názoru rovněž vliv na zákonnost rozhodnutí, je třeba uvést, že stěžovatel byl zastoupen téměř po celé správní řízení advokátem Mgr. Pavlem Čížinským, který podával dne 19. 5. 2011 vyjádření k řízení o správním vyhoštění, jeho substitut pak zastupoval stěžovatele při sepsu protokolu dne 20. 5. 2011 na pracovišti Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje v Táboře. Stejně tak advokát reagoval dne 5. 6. 2011 na závazné stanovisko ministerstva vnitra a podával odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění ze dne 23. 6. 2011. Všechny tyto úkony vykonával advokát na základě plné moci ze dne 26. 7. 2010, která byla předložena i pro soudní řízení před krajským soudem, jakož i před Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel byl tedy téměř po celou dobu řízení zastupován advokátem. Ostatně stěžovatel ani neuvedl, jak konkrétně by přítomnost advokáta mohla ovlivnit výše uvedená skutková zjištění, ze kterých jednoznačně vyplývá, že v daném případě došlo k naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. K tomu lze odkázat např. na výsledky kontroly dne 16. 5. 2011, svědeckou výpověď stavbyvedoucího Z. P. ze dne 17. 5. 2011, svědeckou výpověď jednatele společnosti LUX Service, s. r. o. Ottily Bírova ze dne 18. 5. 2011, nebo výpověď stěžovatele ze dne 20. 5. 2011 (při které byl přítomen i právní zástupce stěžovatele).

Podle Nejvyššího správního soudu nebylo vadou mající vliv na zákonnost rozsudku ani to, že se krajský soud v odůvodnění zaštitil i usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. Nad 80/2012 – 22, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na delegaci vhodnou. Jedná se o pravomocné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a krajský soud proto nepochybil, pokud na něj odkázal.

Poukazoval-li stěžovatel dále na to, že rozhodování místně nepřislušných odborů cizinecké policie je v řízeních o správním vyhoštění pravidlem, resp. poukazoval-li na politiku cizinecké policie, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato argumentace nemá žádnou relevanci k napadenému rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ředitelství policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu